

på passiv forsørgelse. Når jeg ser de initiativer – eller mangel på samme – som bl.a. Socialdemokraterne står for, kan jeg godt komme i tvivl om, om man reelt mener, at den sidste gruppe her også skal have en chance på arbejdsmarkedet, at vi skal gøre, hvad vi kan for at hjælpe disse mennesker ud på arbejdsmarkedet.

Man skal være ualmindelig begejstret for at tage et arbejde, hvis det er sådan, at man skal betale for at gå på arbejde. Det, der har været tilfældet for en række af de mennesker, som nu bliver berørt af det her, er jo, at man simpelt hen skulle have penge med i lommen for at gå på arbejde. Og så kræver det altså mere end almindelig motivation.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Det er noget værre sludder, ordføreren siger. Ordføreren ved jo godt, at vi lidt senere i dag skal behandle et lovforslag, der handler om, hvilke aktiveringstilbud man skal give til de ledige, hvordan vi bringer de ledige tættere på arbejdsmarkedet. Socialdemokraterne har altid været de fremmeste til at fordre, at vi fik de ledige i arbejde, at vi gjorde, hvad vi kunne, og at vi også individuelt håndterede det. Vi er også gået ud og har bakket op om og synes, det er en genial idé, at man nu i København vil være meget tættere på de enkelte ledige kontanthjælpsmodtagere og forsøge at få dem i arbejde.

Det her handler sådan set bare om spørgsmålet om kontanthjælpsloftet, og det, der er hele hovedproblemet, er jo, at regeringen tror, at når man gør folk fattige, så går de ud og finder et arbejde. Det gør de ikke.

Kan ordføreren ikke bekræfte, at det er sådan i dag, at man ikke bare kan vælge at være arbejdsløs? Hvis man er i stand til at tage et arbejde, skal man tage et arbejde, ellers bliver man reduceret i ydelser og mister ydelser. Hvis man ikke siger ja tak til et aktiveringstilbud, mister man ydelser. Man kan ikke bare vælge at være arbejdsløs og sætte sig hen og sige, at man hellere vil have kontanthjælp. Derfor har den her ydelsesdiskussion jo ikke noget at gøre med, om folk skal i arbejde eller ej, for det er vi alle sammen enige om at de skal. Det er bare et spørgsmål om, at det, man gør med kontanthjælpsloftet, og det, regeringen fortsætter med at gøre, er at øge fattigdommen i det her land.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu ved hr. Thomas Adelskov jo, at verden er mere nuanceret end som så, og at der også skal motivation til for at komme ud på arbejdsmarkedet for de grupper her. Der skal en lang række af forskellige tiltag til. Men det er også vigtigt, at der bare er en lille økonomisk gulerod for at tage et arbejde.

Vi kan i Venstre godt lide det princip, som Det Radikale Venstre også har været fortalere for her fra Folketingets talerstol, at vi ligesom har en trappemodel. Altså, man får mest økonomisk ud af det ved at være i arbejde, man får næstmest ud af det ved at være forsikret ledig, fordi man der altså har betalt en forsikringspræmie, og man får mindst ud af det, når man er på en ren offentlig forsørgelse som kontanthjælp. Der behøver ikke at være en stor forskel, der skal bare lige være en lille forskel, som gør, at man kan se en idé i at komme i arbejde.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bliver altid så opløftet, når jeg hører Venstres store idealer om, hvordan verden burde se ud. Men det, jeg så til gengæld i hr. Jens Vibjergs tale savnede, var, at han prøvede at forholde sig til, hvordan verden så rent faktisk ser ud.

Derfor kunne jeg godt tænke mig, at jeg kunne formå hr. Jens Vibjerg til at forholde sig til det faktum, at kontanthjælpsloftet alene det første år, det virkede, betød, at vi har fået 2.500 flere fattige i Danmark. Det er konsekvenserne. Det er fakta, det er ikke bare luftkasteller.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om det er Venstres politik, at vi skal have flere fattige i Danmark. For ellers kan jeg ikke se noget som helst argument for, hvorfor man holder fast ved en politik, der i virkelighedens verden har vist sig kun at have én konsekvens: flere fattige.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Vi skal ikke have flere fattige i Danmark, og derfor skal vi gøre en indsats for, at alle får en chance på arbejdsmarkedet, for det er jo det, der først og fremmest er forudsætningen for at kravle op af levestandardstigen. Det er at komme ud og få fodfæste på arbejdsmarkedet og få en ordinær beskæftigelse. Vi kan jo også se af tallene, at det så udvikler sig relativt hurtigt. Så snart man har fået fodfæste på arbejdsmarkedet – bare lidt fod-